

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. K., narozený „X“,
bytem „X“,
proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2019, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 5. 2019, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2019, č. j. „X“, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), jelikož nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 29. 9. 1986 utrpěl pracovní úraz, na základě čehož mu byl přiznán částečný invalidní důchod. Částečný invalidní důchod mu byl z důvodu změny pravidel a kritérií pro invaliditu v roce 1992 odebrán. Avšak existence příčinné souvislosti mezi důvodem invalidity a reálným zdravotním stavem vyplývá i ze soudních rozhodnutí, které České správě sociálního zabezpečení předložil. Základní problém podle žalobce spočívá v zániku jeho invalidity dne 8. 4. 1996, která však zanikla pouze papírově a nikoliv ve skutečnosti, neboť zánik invalidity nastal pouhým nezapsáním pracovního úrazu do předložených zpráv. Uvedl, že řízení o námitkách bylo netransparentní, neboť obsah napadených rozhodnutí je nesmyslný, nepřezkoumatelný a odporuje logice předložených faktů. Dle žalobce nikdy nebylo ověřeno, jak došlo k ukončení jeho invalidity v roce 1996, a konstatoval, že jeho invalidita nikdy nezanikla, ale kvůli změně pravidel pouze „vypadl“ z tabulek, což vedlo k dalšímu zhoršování jeho zdravotního a sociálního statusu. Na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2002, č. j. 62 Co 452/01-123.
3. Žalobce dále namítal, že podkladem napadeného rozhodnutí byla zpráva lékaře, ve které lékař hodnotil právní předpisy, které aplikoval pouze v jeho neprospěch. Dodal, že aplikace právních předpisů byla účelová, nepřezkoumatelná a vedena snahou ušetřit státu prostředky ze státního rozpočtu.
4. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí trpí procesním nedostatkem, jelikož od druhého odstavce na straně č. 4 až do konce obsahuje pouze citace právních předpisů, aniž je zřejmé, jak tyto předpisy dopadají na situaci žalobce.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě popsala dosavadní průběh řízení a uvedla, že podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění se při určování pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přičemž se berou v úvahu další skutečnosti např. stabilizace zdravotního stavu, adaptace na zdravotní postižení, možnost rekvalifikace, aj. Žalovaná podotkla, že při posuzování nároku na dávku důchodového pojištění je vázaná posudkem lékaře okresní správy sociálního zabezpečení. Připomněla, že náležitosti posudku se řídí § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Žalovaná poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě lékařského posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny ze dne 18. 2. 2019, a přezkoumání tohoto posudku vypracované pro účely řízení o námitkách žalobce lékařem žalované, kteří shodně konstatovali, že datum vzniku nové invalidity bylo stanoveno na podkladě ORL vyšetření ze dne 20. 8. 2009. Z důvodu dalších zdravotních potíží žalobce došlo dnem 24. 6. 2014 ke změně invalidity prvního stupně na invaliditu druhého stupně. Dále uvedla, že pro rozhodování o námitkách žalobce bylo shrnuto, že původní invalidizace byla v souvislosti s pracovním úrazem do 8. 4. 1997, i když byla dnešním pohledem sporná vzhledem k tomu, že ani po 33 letech od úrazu nebyla nutná operace menisku kolena vlevo, koleno je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

normálně hybné, bez otoků a bez blokáce, rozvoj arthrotických změn je symetrický oboustranně. Tedy nelze jednoznačně potvrdit, že rozvoj arthrotických změn kolena vlevo je posttraumatický. Celá doba invalidizace od data 20. 8. 2009 je pro choroby obecné, nesouvisející s pracovním úrazem ze dne 29. 9. 1986.

6. Žalovaná dále uvedla, že žalobce splnil podmínku míry poklesu pracovní schopnosti, ovšem pro přiznání invalidního důchodu je nutné zároveň splnit podmínku potřebné doby pojištění dle § 40 zákona o důchodovém pojištění, která u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 roků a zjišťuje se z období před vznikem invalidity, jež u pojištěnců ve věku nad 28 let činí posledních 10 let před vznikem invalidity. Konstatovala, že u žalobce vznik invalidity stanoven na den 20. 8. 2009 a tedy v prvním rozhodném období od 20. 8. 1999 do 19. 8. 2019 (pozn. soudu správně má být uvedeno 19. 8. 2009) získal žalobce pouze 3 roky doby pojištění a podmínku potřebné doby pojištění nesplnil. Rovněž žalobce nesplnil podmínku dle § 40 odst. 2 věty druhé, dle které potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce staršího 38 let činí 10 let a považuje za splněnou, pokud byla získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity, neboť žalobce v takto stanoveném rozhodném období mezi 20. 8. 1989 do 19. 8. 2009 získal dobu pojištění pouze 6 roků a 138 dnů. Stejně tak žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 40 odst. 2 věty třetí, podle níž se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity, neboť v takto stanovené rozhodné období od 22. 1. 2009 do 21. 1. 2019 získal pouze 3 roky doby pojištění.
7. Závěrem žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby a konstatovala, že pro přiznání invalidního důchodu je nezbytné, aby byly současně splněny obě podmínky pro přiznání invalidního důchodu, tedy jak vznik invalidity, tak i získání potřebné doby pojištění. Tudíž i když byl žalobce uznán invalidním, nemohl mu vzniknout nárok na invalidní důchod dle zákona o důchodovém pojištění.

Vyjádření žalobce

8. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 13. 11. 2019 tvrdil, že Česká správa sociální zabezpečení lže, když tvrdí, že částečný invalidní důchod nevznikl na základě pracovního úrazu, neboť nezaznamenání skutečnosti o pracovním úrazu do posudků o částečném invalidním důchodu nebyla jeho problém, ale jednalo se o záměrnou chybu úředníků. Dále uvedl, že na základě toho nemá nárok na částečný invalidní důchod, rentu po pracovním úraze ani starobní důchod a je nucen žít ze sociální almužny ve výši 3 400 Kč, neboť nemá nárok ani na příspěvek na bydlení.

Ústní jednání

9. Žalobce se z ústního jednání před soudem konaného dne 21. 12. 2021 omluvil. Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 31. 10. 2019 a navrhlá žalobu v plném rozsahu zamítnout.
10. Soud ve věci provedl dokazování protokolem z jednání Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 7. 2021 a posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 7. 2021.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 20. 7. 2021, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že Česká správa sociálního zabezpečení vydala rozhodnutí ze dne 6. 3. 2019, č. j. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě lékařského posudku ze dne 18. 2. 2019 vypracovaného posudkovým lékařem MUDr. J. H. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Louny, který dospěl k závěru, že v období od 20. 8. 2009 do 31. 12. 2009 byl žalobce částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33%, nedosahoval však 66%, nešlo o schopnost soustavné výdělečné činnosti pro zdravotní postižení jen za zcela mimořádných podmínek. V období 1. 1. 2010 do 23. 6. 2014 byl invalidní pro invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť u žalobce došlo k poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49 %. V období od 24. 6. 2014 je žalobce invalidní pro invaliditu II. stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položce 1c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o 40%. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10 %, celkově činí 50 %. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno na 20. 8. 2009. Žalobci nebyl výše uvedeným rozhodnutím ze dne 6. 3. 2019 přiznán invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, o kterých rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaná si jako podklad svého rozhodnutí vyžádala přezkoumání posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny, jež bylo zaměřeno na stanovení data vzniku invalidity žalobce, resp. na kontinuální trvání invalidity od roku 1986. Ze zprávy o přezkumu vypracované lékařkou MUDr. M. Š. dne 10. 5. 2019 vyplynulo, že posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Louny správně určil datum vzniku invalidity žalobce dne 20. 8. 2009 a to na podkladě ORL vyšetření, kde byla potvrzena těžká nedoslýchavost s nutností zavedení sluchadla. V následujícím neurologickém vyšetření ze dne 9. 9. 2009 nejsou žádné zmínky o potížích Shodu s prvpisem potvrzuje I. T.

s kolenem. Změna I. stupně invalidity na stupeň II. byla stanovena dnem 24. 6. 2014, a to vzhledem k dalším zdravotním obtížím žalobce. Celá doba invalidizace ode dne 20. 8. 2009 byla uznána pro choroby obecné, nesouvisející s pracovním úrazem žalobce ze dne 29. 9. 1986.

15. Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
16. V dané věci není sporné, že žalobce je invalidní ve druhém stupni, ani délka doby pojištění, která byla žalobci uznána jako doba, kdy byl důchodově pojištěn, ale skutečnost zda invalidita mu přiznaná od 20. 8. 2009 je invaliditou nově vzniklou, či zda nikdy nedošlo k zániku předchozí invalidity žalobce, která mu byla přiznána po pracovním úrazu v roce 1986, neboť toto je pro něj významné z hlediska přiznání invalidního důchodu.
17. Soud se s posudkovým závěrem lékařky uvedeným ve zprávě o přezkumu posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Louny nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity a v tomto případě zejména souvislost invalidity přiznané žalobci od 20. 8. 2009 s pracovním úrazem z roku 1986 především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a především skutečnost zda současná invalidita žalobce souvisí s pracovním úrazem z roku 1986.
18. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 20. 7. 2021. Žalobce jednání komise nebyl přítomen. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů relevantních pro souzenou věc a spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Louny pak komise dospěla k závěru, že pokles pracovní schopnosti žalobce ke dni 13. 5. 2019 byl 50 %, což odpovídá invaliditě II. stupně.
19. Komise konstatovala, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je vleklý bolestivý vertebrogenní syndrom polytopní při degener. změnách páteře se statodynam. isuf. celé páteře bez kořen. léze a motorického oslabení končetin. Proto posudková komise hodnotila míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to podle kapitoly XIII., odd. E, položky 1c) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, Procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle tohoto zařazení je 40 % (rozmezí určené pro toto postižení je 30 % až 40 %). Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

smyslu ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., zvyšuje o 10 %, na celkových 50 %.

20. Posudková komise se ve svém posudku dále zabývala tím, zda současný stav invalidity žalobce souvisí s pracovním úrazem z roku 1986. K tomuto posudková komise uvedla, že zdravotní stav žalobce po úraze levého kolene v roce 1986 byl z funkčního hlediska nadhodnocen a částečný invalidní důchod mu byl po kontrolní lékařské prohlídce odůvodněn, kdy v řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí byl jeho zdravotní stav přehodnocen posudkovou komisí, resp. odbornou lékařkou z oboru RHC, která popsala plnou funkci levého kolene kl. bez funkčního omezení, postranní vazy pevné, nejsou známky nestability a sval. oslabení. Posudková komise dále zjistila, že z dostupných funkčních nálezů je levé koleno přiměřeně hybné bez závažných funkčních deficitů, otoků a bez blokáce. Rozvoj artrot. změn je popisován symetr. oboustranně a tedy nelze jednoznačně potvrdit, že rozvoj artrotických změn kolena vlevo je v souvislosti s udávaným úrazem. Celá doba invalidizace žalobce od 20. 8. 2009 je uznána pro choroby, obecně nesouvisející s pracovním úrazem levého kolene ze dne 29. 9. 1986. Shrnutí, že v roce 2009 byla u žalobce potvrzena oboustranná smíšená těžká nedoslýchavost jako dominující onemocnění. Postupně se k této diagnóze během let přidával progres. vlekklý VAS polytopní více krční v důsledku čehož došlo dne 24. 6. 2014 ke změně invalidity z I. stupně na invaliditu II. stupně. Konstatovala, že nelze akceptovat namítanou souvislost vzniku žalobcovi invalidity s pracovním úrazem ze dne 29. 9. 1986.
21. Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce nebyl přítomen při jednání komise.
22. Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikl ani žalovaná ani samotný žalobce poté, co byli seznámeni s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).
23. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že lékař ve zprávě, která byla podkladem žalobou napadeného rozhodnutí, hodnotil právní předpisy. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala pouze zprávu o přezkumu lékařského posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Louny. Ve zprávě o přezkumu vypracované MUDr. M. Š. tato lékařka žádné právní předpisy nehodnotila. Rovněž MUDr. J. H. v posudku vypracovaném pro Okresní správu sociálního zabezpečení Louny nijak právní předpisy nehodnotil a tato námitka tedy není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí od druhého odstavce na straně č. 4 obsahuje pouze citace právních předpisů bez vyhodnocení jejich dopadů na situaci žalobce, soud uvádí, že v předmětných odstavcích se žalovaná věnovala splnění potřebné doby pojištění pro přiznání invalidního důchodu v jednotlivých časových obdobích. Nejprve vždy uvedla konkrétní část § 40 zákona o důchodovém pojištění, který se věnuje jednotlivým dobám potřebným pro nárok na invalidní důchod a jejich splnění pak vždy posuzovala dle žalobcem získané doby pojištění. Soud tak nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se žalovaná nezabývala konkrétní situací žalobce.
25. Soud tedy námitkám žalobce nemohl přisvědčit, neboť, jak již bylo výše rozvedeno, invalidita žalobce vzniklá od 20. 8. 2009 nijak nesouvisí s pracovní úrazem žalobce ze dne 29. 9. 1986 a tudíž pro přiznání invalidního důchodu musel žalobce splnit podmínku potřebné doby pojištění dle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, avšak žalobce podmínku potřebné doby pojištění nesplnil. Žalovaná tedy rozhodla správně, když žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona o důchodovém pojištění zamítla.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění či správním řádem nebo, trpělo jinými nedostatky, jak namítal žalobce, a proto žalobu výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)